

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem v ČR X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 26. 11. 2021 podal žalobce opakovanou žádost u udělení mezinárodní ochrany, k níž dne

7. 12. 2021 poskytl údaje. Uvedl, že je gruzínské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství a nikdy nebyl politicky aktivní. Žalobce je svobodný a bezdětný. Poslední bydliště ve vlasti měl ve vesnici Kveda Sobisi, která se nachází asi 15 km od města Gory a 3 km od hranic s Jižní Osetií. Žalobce potvrdil, že vesnice, kde žil, je pod kontrolou gruzínské centrální vlády. Z Gruzie odcestoval letecky dne 5. 4. 2021 do Polska, kde zůstal dva měsíce, a dne 16. nebo 17. 6. 2021 přicestoval autobusem do České republiky. V roce 2019 absolvoval v Německu vojenské cvičení trvající 22 dnů a od listopadu 2019 do července 2020 vykonával vojenskou službu v Afghánistánu. V roce 2014 pobýval 2 týdny v Turecku. O udělení mezinárodní ochrany v České republice již jednou v roce 2021 žádal. O mezinárodní ochranu nyní žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení. Ve vlasti měl poměr s vdanou ženou, a když to její manžel zjistil, žalobci vyhrožoval. Z tohoto důvodu má stále obavu se do vlasti vrátit. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý a s ničím se neléčí.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zdůraznil, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 6. 2021 označil za důvod podání žádosti obavu z výhrůžek manžela ženy, se kterou měl ve vlasti poměr. Žalovaný ve svém rozhodnutí vydaném v rámci správního řízení o první žádosti žalobce konstatoval, že v případě žalobce byly naplněny podmínky § 16 odst. 2 zákona o azylu, a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. V nové žádosti ze dne 26. 11. 2021 žalobce uvedl naprosto stejný motiv svého odchodu z vlasti a neochoty se do Gruzie vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o první žádosti, tj. obavu z výhrůžek manžela ženy, se kterou měl ve vlasti poměr. Jiné důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedoplňoval ani při seznámení se podklady pro vydání rozhodnutí dne 24. 2. 2022, když uvedl, že nic dalšího nenavrhne ani nedoplňuje. Žalovaný proto plně odkázal na své první rozhodnutí č. j. X vydané v rámci správního řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný dodal, že na základě materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - říjen 2021 v Gruzii nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tj. od 19. 8. 2021 k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pro následování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Česká republika i nadále považuje dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
3. Ve včasné žalobě žalobce se závěrem žalovaného, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nepřipustná, nesouhlasil a napadené rozhodnutí označil za nezákonné. Žalobce zopakoval, že požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť se v případě návratu do země původu obává jednání ze strany manžela ženy, se kterou měl poměr. Tento muž mu vyhrožuje a žalobce se obává o život. Obavy žalobce stále trvají, proto podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalobce nebyly v jeho případě dány důvody pro zastavení řízení dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť uvedl nové skutečnosti svědčící o tom, že by mu v případě vycestování z území České republiky hrozila

vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Trval na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl znovu meritorně zabývat. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž vyhodnotil důvody uvedené u aktuálně podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 písm. a) i b) zákona o azylu. K obavě žalobce z vyhrožování soukromou osobou žalovaný konstatoval, že žalobce se jako občan Gruzie může v případě problémů obrátit na kompetentní orgány země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Žalobce se ale s žádostí o pomoc na nikoho neobrátil. Teprve pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, bylo by tuto skutečnost možné považovat za azylové relevantní.
5. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
7. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
8. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
9. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, plyne, že: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o*

azyly, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

12. V dané věci není sporu o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 26. 11. 2021 je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce žádal o mezinárodní ochranu již dne 17. 6. 2021. Tehdy žalovaný žádost žalobce na udělení mezinárodní ochrany žalobci zamítl rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 26. 8. 2021. Z důvodu opakování žádosti bylo na žalovaném, aby v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudil přípustnost žádosti, a to optikou shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
13. Otázkou, kterou bylo v nynějším řízení třeba na prvním místě zodpovědět, je, zda vůbec žalobce uvedl v nové žádosti nějaké nové skutečnosti oproti původní žádosti, popřípadě, zda se žalovaný jinak (vlastní činností) dozvěděl o nových pro věc relevantních skutečnostech. V případě existence nových skutečností či zjištění je pak třeba posoudit, zda kumulativně splňují podmínky vyjádřené v § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu. Tímto mechanismem dospěje správní orgán k závěru ohledně přípustnosti opakované žádosti.
14. Pokud jde o důvody nové žádosti, je na žalobci, aby je v souvislosti s podanou žádostí sdělil. V daném případě byl žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti na důvody dotázán. Uvedl, že jeho důvody jsou stejné, jako v případě žádosti předchozí. Zopakoval, že měl v Gruzii poměr s vdanou ženou, a když se to její manžel dozvěděl, žalobce vyhledal a vyhrožoval mu. Žalobce odjel z vlasti, protože měl obavy o svůj život. Do vlasti se stále z tohoto důvodu bojí vrátit. Žaloba se omezuje na tvrzení, že žalobce ve správním řízení uvedl nové skutečnosti svědčící o tom, že by mu v případě vycestování z území České republiky hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce však ani v žalobě konkrétně nesdělil, jaké nové důvody pro podání opakované žádosti měl. To jen podporuje závěr, že žalobce nové důvody nemá, natož, aby se jednalo o skutečnosti, které vyhoví podmínkám uvedeným v § 11a odst. 1 zákona o azylu.
15. Žalobce ve správním řízení vystupoval tak, jak bylo výše popsáno, přičemž ani žalovaný, který do spisu opatřil Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - říjen 2021, nedospěl k závěru o nastalých významných azylově relevantních změnách ve vlasti žalobce. Bylo dostatečně zřejmé, že jde o případ opakované žádosti podané dle samotného žalobce ze shodných důvodů jako v minulosti, přičemž tyto důvody již byly posouzeny v předchozím pravomocně skončeném řízení.
16. Pokud žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nemohl žalovaný blíže uvážit nad tím, zda takovéto nové skutečnosti mohly či nemohly být bez zavinění žalobce předmětem předchozího řízení o mezinárodní ochraně a zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo

že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Je-li dle správní judikatury v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu klíčovým posouzení „novosti“ uplatněných skutečností, pak v případě, že sám žalobce sdělil, že nové skutečnosti neuplatňuje, musela být jeho žádost posouzena jako nepřijatelná, pokud ani žalovaný nové relevantní skutečnosti neobjevil.

17. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce se k zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.
19. Protože krajský soud rozhodl bezodkladně ve věci samé, nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. června 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně